

Cp. Tarr.: Ventura Gassol és autor del poema «La Cançó del Vell Cabrés» c. 1920.

Del NP romà CAPRASIVS (*CIL* XIII, 4445, -asi en gen., ib. 4354) en inscrrs. de la regió de Metz: Weisgerber *Rhen. Germ. Celt.* 227b, però jo crec que és d'arrel romana, no pas cèltica, contra el que dona a entendre, perquè *Caprasius* (Schulze, 234ss.) forma part d'una família antroponímica romana ben descabdellada, la de *Caprius*, *Capreius* (tots Sch., cf. *Cabrenç*, -enys, supra); i -ASIUS és sufix antroponímic productiu entre els romans. Sanctus *Caprasius*, màrtir, bisbe d'Agén, festa el 20 oct., *Passio Sancti Caprasii* en els *Acta Sanctorum*; d'on *Saint Caprais* poble del dept. Gers, amb cites ant. 1162, *Scto. Caprario*, *Sant Cabrari* 1273, *S. XIV* etc. (cites en Polge *Mél. Philol. Gersoise*, 1959, 23-25). A Agén hi ha encara el «priorat de *Saint Caprais*», i ja a. 1235 (*Hist. Lgd.* v, 1621).

Ermita de *Sant Cabrés* a la baixa Ribagorça, te. Monesma (XVIII, 148.1). Amb devoció també a Aragó: l'esgl. d'Alcubierre està consagrada a *Sant Cabrés* (mal copiat *Seynor Sant Orabas* en un doc. de 1276 (Nav. Tomás, *Doc. Li. Alto Ar.* 39.5). *Sant Karabás* pda. de Serveto (vall de Plan-Gistau: Elcock, 1^a *Reun. Top. Pir.* 99).

Segons l'antiga tradició mallorquina, el nom fou corromput i dissociat en «*Sant Cabrit* i *Sant Bassa*», les relíquies dels quals es «guardaven» a l'església d'Alaró, segons docs. de 1622-23 (Bover, *Bi. E. Bal*² § 930, i *BSAL* VI, 26-27); sembla necessari admetre que a Mallorca ve d'herència paleocristiana, en forma mossàrab: (TEMPLU) *Santi Caprasi*, arabitzat *Santegabrasä*, i refet en *Sant Kabre-basa* (altrament no es prestaria a la innocent dissociació, com reaccionant contra una haploglògia).

Masdenot, partida del terme de Montferri (Alt Camp) (Miret, *TemplH*, 477). Forma aglutinada de *Mas de N'Ot*. *Ot* és el NP d'origen germànic.

De *Masmolets*, agre. de Valls, se'n tracta infra a l'art *Mulet*.

Masigüero, pda. del te. de Castalla (Comarca de Xixona (XXXV, 182). No es pot dubtar que és nom d'herència mossàrab, i relacionat amb *Mas*; per dos camins possibles, igualment versemblants: < *Mas Eguero* (*mas d'egües*); o bé simple duplicat mossàrab del ll. tardà MANSUARIUS (en textos merovingis), d'on el cat. i gallo-romànic *masover*, fr. or., piem., oc., i usual en català almenys fins al Maestrat (*DECat.* VI, 419b4-39); amb evolució mossàrab: *masoüero*, -eüero.

MASPUJOLS. Municipi del B.Cp.Tarr., situat al peu dels darrers contraforts o p u j o l s de la Serra de La Mussara.

MAS RIUDOMS

Altre lloçaret avui agre. a Vandellòs i abans pertanyent a Tivissa, que es troba més a l'O. dins el mateix massís del Coll de Balaguer, i més aigües amunt, prop del Barranc de Lleriola, 199 edif., 274 hab., Igl. Sant. 270; se li creà parròquia el 1820, abans era de la de Lladeria. La formació és òbvia: cpt. amb *Riu-d'oms* que pogué ser el nom d'un barranquet afl. del Llastres o de Lleriola.

Un altre veïnat del te. de Vandellòs (B.Cp.Tarr.), format amb un NP és *Masvalentí*.

Altres noms que semblen derivats de *Mas* i no ho deuen ser. *La Masaca*, pda. del Pinós de Mondèver (XXXVI, 7.5), deu ser arabisme de l'arrel *zqq* d'on vénen *zaqq* 'bot de vi', i *zuqâq* 'carreró' (*RMa.* «uter», «callis», 113, 627), d'on ve un participi *muzâqqaq* «qui a la surface, ou la tête, rasée» com els rifenys que van afaitats dels cabells del cap; i en var. vulgar: *al-mazâqqaq* > *la Mazâka*.

No hi confondrem *Masacs*, NL menor en el Princ. *Masacs* mas, te. Òdena (Anoia), (*B DLC* IV, 335): si bé en *B DLC* II, 371, es grafia *Massachs*, el que jo sento és «Can *mazâks*», amb sonora, masia del te. de Amer (XLIV, 83, 84). Deu ser NP immigrant dels noms de pobles *Mazac* dels dept. Gard, Aveyron i Dordogne, que vénen del NP MATIUS (*CIL* III, i Schulze) + -ACUM: Skok § 196.

Masarra, Font de~, te. Ontinyent (XXXI, 116.19) < àr. *masarra* 'goig' («gaudium», *RMa.*, 18, 406.3), i *Abenmassarra*, escriptor andalussí ben conegut. Però si es pronuncia amb s sonora, serà per contaminació dels noms precedents.

LA MASA

És un dels masos més grossos i antics del terme de Morella, i situat en un important nus de comunicacions: el lloc on la carretera que puja de Vallibona, passant a l'aiguavés de Morella s'hi encreua amb la que va de Morella a La Llècua i Ares.

Pron. *la mâza*, 1935 (LL j 72).

HOMÒNIM *La Masa*, mas del te. de Bèlgida (XXXII, 134.12).

Femení augmentatiu de *mas*, a la manera de *saca* / *sac*, *prada* / *prat*, *pica* / *pic*, i els altres aplegats per Wartburg (*BDC* IV 1 ss.).

MASARAC

Poble de l'alt Empordà, mun. al N. de Figueres, en el camí de St. Climent i Espolla.

Pron. *mazârâk*, a Espolla, Casac. 1920, i a l'enq.